

På breste- punktet

CD
Engegårdskvartetten

«String

Quartets»

2L Verk av Haydn, Grieg,
Solberg

Intensiteten pregar denne plata med strykekvartettar av Haydn, Grieg og Solberg. Engegårdskvartetten har sidan oppstarten i 2006 hatt stor suksess, og fyller sommaren med opptrednar i Bergen, Lofoten, Bodø, Elverum og Vestfold. Dei har innteke sin arena med storm – med nettopp eit vitalt og stormfullt spel som kjennemerke.

Tolkingane på den første inn-spelinga kjem difor ikkje som noka overrasking. Ein frisk og drivande Haydn (op 76, nr 5), med eit nærast manisk tempo i fjerde sats. Ein eldfull Solberg (kvartett i b-moll), der norskinspirerte danserytmer har folkeleg spenst. Og ein Grieg (op 27) der strykarane driv kvarandre til brestepunktet i vekselvis yr glede og desperat angst.

På papiret virkar verksaman- setjinga underleg. Ved lyttinga gjev det imidlertid meining at den samtidige Leif Solberg (1914) får plass mellom dei etablerte. Formmessig held han seg nært tradisjonen frå «papa» Haydn, medan tone- språket deler Griegs draging mot norsk kulturarv. Meir paradoksal virkar programkommentaren, som formanar om måtehald. For medan Solberg åttvarar mot «overoppheting og enhver overdrivelse som måtte berøve foredraget for sannhet, eller gjøre lidenskap til hysteri og inderligheten til sentimentalitet», er Engegårdskvartetten alt anna enn nøkterne i spelet. Dei tøyser grenser, og i stort dominerer det røffe, sensuelle engasjementet framfor det polerte.

Som live-ensemble har eg fleire gonger opplevd at Engegårdskvartetten mista grep i denne utforskinga. Vilja har vore sterkare enn gjennomføringsevna, og det intendert rå uttrykket har lydd ukontrollert, slurvete. På plata lukkast ensemblet på eit heilt anna vis, sjølv om dei etter mi meining stadig tangerer det overdrivne. Så er det kanskje på grensa mot det kontrollause at musikken får sitt verkelege liv?

nyeinntrykk@dagsavisen.no

IDA
HABBESTAD

